

မျှော်

အဝိုးထိုက်
အဝိုးတန်

အခန်း (၁)

“အင်း ... ကံဆိုးမနှစ်ကောင်တော့ နာကုန်ကြပြီ၊ ဘယ်ဒုက္ခက အရင် ထွက်မလဲ မသိဘူး။”

“အမေကလည်း ပြောတော့မယ်၊ ကလေးတွေက လူမဖြစ်သေးဘူး၊ မဦးမချွတ်”

“ဦးချွတ်နေလည်း မိဘသမိုင်း မကောင်းခဲ့တဲ့ ဒီကလေးတွေ ဘာဖြစ် လာမှာ မို့လို့ လဲ၊ အလကား အမျိုးယုတ်တွေ”

ဒေါ်မေသိန်းက စီးကရက်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်ဖွာပြီး လွှင့်ပစ်လိုက် သည် ။

သီတာက မွေးလူနာအတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေကို လက်ဆွဲခြင်းထဲ စုထည့်နေရင်း ...

“ဒါ အမေ့မြေးဦးပဲ၊ အမေ မချစ်ဘူးလား။”

“မြေးဦး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ငါမွေးထားတဲ့ သားသမီးတောင် ဆုံးမလို့ ရရင်ရ၊ မရရင်သွားပဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သံယောဇဉ် မထားဘူး”

ဒေါ်မေသိန်းက နဖူးကျယ်ကျယ်၊ မျက်ခုံးတန်း ခပ်မျှင်မျှင်လေးနှင့် ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်ဝန်းများ လည်း ရှိလေသည် ။

နှာတံပေါ်လွင်ကာ ပါးလျသေးငယ်သော နှုတ်ခမ်းတို့ နှင့် သူမမျက်

နာကိုမြင်ရုံနှင့် သံယောဇဉ်နည်း၍ ရက်စက်တတ်သူမှန်း အကဲခတ်မိနိုင်သည်။ ။

“သီတာရေ ... ဆေးရုံ သွားတော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီစန်း၊ အခု သွားမလို့ ”

သီတာက တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ လည်ပင်းလေးရှည်၍ လှမ်းပြောသည်။ ။

“အေးကွယ် ... နင်သွားရင် ပိတောက်အတွက် ဆွဲခြင်းလေးပါ ယူသွားပေးပါဦး”

“ဟာ ... အန်တီစန်းတို့ အိမ်က တစ်ယောက်မှ မလိုက်တော့ဘူးလား”

“မွေးသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆေးရုံမှာ လိုက်မနေချင်ပါဘူးကွယ်၊ ညနေလောက်မှ ပဲ ရတနာတို့ လာကြလိမ့်မယ်၊ ဟောဒီမှာ ... ငွေသုံး ထောင် ထည့်ပေးလိုက်တယ် သိလား”

စကားပြောနေရင်း ဆွဲခြင်းနှင့်အတူ လူပါ ရောက်လာ၏။

ခြံနှစ်ခြံကပ်လျက်က စပ်ကြားမှာ မလွယ်ပေါက် ရှိသည် ။ အလွယ်တကူ ကူးလာလို့ ရသည်။ ။

ခေတ်စန်းယဉ်က ထိုအပေါက်မှ ကူးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သူမက ဒေါ်မေသိန်းဘက်ကို လှည့်ကြည့်၍

“အိမ်မှာ က သိတယ်မဟုတ်လား၊ မိသားစုကများ ၊ လူများ သလောက် ပွဲမစည်ဘူး၊ ချက်ပြုတ်ဖို့ လျော်ဖွပ်ဖို့ ဆို ကျွန်မနဲ့ အေး မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး အဒေါ်၊ ဆေးရုံသွားပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မရဘူး၊ အမေကဆို အဲဒီဗိုက်ကို လိုက်ကြည့်ဖို့ နေနေသာသာ ကလေးငိုသံတောင် မကြားပါရစေနဲ့

လို့ ကြိမ်းနေတယ်”

သီတာက မအေဖြစ်သူနဲ့ ခေတ်စန်းယဉ်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ သက်ပြင်းချသည်။ ။

“မမနဲ့ အစ်မပိတောက်လည်း တော်တော်ကို ဝဋ်ကြွေး ကြီးကြတယ် နော်၊ ကံတူအကျိုးပေးပဲ”

သစ်ခွက မိဘတွေနဲ့ နေရပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားဖြစ်သူက ချောချောလှလှ၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက မန်နေဂျာ ...

ပွေရင်း ရှုပ်ရင်း ကလေးကိုယ်ဝန် ငါးလလောက်ရတော့ မယားငယ် ယူ၍ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ။

မိန်းမရသွားပြီ ဆိုကတည်းက မျက်နှာပင် မမြင်ရတော့ပေ။ ဒါကို ဒေါ်မေသိန်းက မကျေနပ်ပေ။

“ဒီမျိုးမသန့်တဲ့ ကောင်ရဲ့ ဗိုက်ကို ဖျက်ချစမ်း”

ဟု ဆိုကာ ရှိသမျှ ပိုက်ဆံတွေ ချပေးသည်။ ။

ယောက်ျားကိုချစ်သော သစ်ခွမများ မအေကိုကြောက်ပေမယ့် ကလေးကိုတော့ အတိုက်အခံလုပ်၍ မရရအောင်မွေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သမီးပေမယ့်လည်း ဒေါ်မေသိန်းက သစ်ခွကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်။

စကားလည်း မပြောဘဲ ဗိုက်ကိုပဲ မျက်စောင်းတထိုးထိုး ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဒေါ်မေသိန်းသည် သားသမီးသုံးယောက် ရှိသည့်အနက် သားအကြီး တစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ကျောင်းမှာ ဆေးရှူ၊ ရန်ဖြစ်၍ ကျောင်းအုပ်

ဆရာကြီးက မိဘကိုခေါ်ခဲ့စဉ်က ကျောင်းကိုသွား၍ တောင်းပန် ဖြေရှင်း ပေးခြင်းမပြုဘဲ သားကို တစ်ခါတည်း ကျောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ။

ထို့အပြင် အိမ်ကိုလည်း လုံးဝမလာရ။

“ကိုယ့်အပေါ်မှ မကောင်းဘူးဆိုရင် တောင်းစုတ် ပလုံးစုတ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားဆိုး သမီးဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ပစ်ရမှာပဲ။ ပစ်တာတောင် မမြင်ကွယ်ရာ ရောက်အောင် အဆုံးလွှင့်ပစ်လိုက်မှာ။ မီးဆို ဘယ်မီးမှ သံယောဇဉ် ထားနေမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဒေါ်မေသိန်းက ပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်ခဲ့သည်။ ။

သားတစ်ယောက်လုံးကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ မကြိုးစားဘဲ အိမ်က နှင်ချကာ လုံးဝစွန့်ပစ်ခဲ့သဖြင့် သစ်ခွတို့ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဟာ လေလွင့်ပျက်စီးရင်း သေမှန်းရှင်မှန်း မသိတော့လောက်အောင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ။

“ငါ မုဆိုးမဘဝနဲ့ သင်းတို့ ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့တာ၊ ငါ့အမေ မုဆိုးမပါလားဆိုတာမျိုး မသိတတ်ဘဲ ဒုက္ခပေးလို့ ကတော့ တစ်ယောက်မှ မထားဘူး။”

ဟု လည်း မကြာခဏ ကြိမ်းဝါးနေပါသည်။ ။

ထိုကြားထဲက သမီးအလတ် သစ်ခွက အိမ်ထောင်ကျကာ ခုလို ယောက်ျားဖြစ်သူက အငယ်နောက်ပါသွားတော့ ဒေါ်မေသိန်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားသည်။ ။

သစ်ခွကို ပြတ်ပြတ်သားသား တင်းမာစေချင်ပေမယ့် သစ်ခွက ပျော့တိပျော့ဖပ် ... လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ...

ကလေးကို ဖျက်ခိုင်းတော့လည်း နားမထောင်။

သမီးဖြစ်သူကို ဒေါ်မေသိန်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ကာ မွေးလာသည့် ကလေးကိုပဲ တစောင်းစောင်း တမြောင်းမြောင်း ဖြစ်နေခဲ့၏။

ခုလို မွေးဖွားမည် ဆိုတော့လည်း စောင်း၍ မျှမကြည့်ဘဲ နေနိုင်ခဲ့သည် ။ ညီမဖြစ်သူ သိတာက မနေနိုင်။

အစ်မအတွက် အစစလိုအပ်တာ အားလုံးစီစဉ်ထည့်ယူပြီး ပိတောက် အတွက် ဆွဲခြင်းကိုပါ ယူ၍ ထွက်လာခဲ့သည် ။

မမ ဘာလေးများ ... မွေးမှာ ပါလိမ့် ...

မကြည်ဖြူ ငြူစူစွာ လောကထဲ ဝင်လာရှာမည့် ကလေးငယ်ကို သိတာကတော့ တွေး၍ ပင် ချစ်နေမိခဲ့လေသည် ။

* * *

အခန်း (၂)

“ဟင် ... ဘယ်သူမွေးတာလဲ ဆရာမ၊ မနက်အစောကြီးက ရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်လေ၊ ဘယ်သူ မွေးတာလဲဟင်”

ပိတောက် မွေးသွားပြီဆိုတာကို မယုံနိုင်စဉ် ကြားလိုက်ရသော သီတာ အငမ်းမရ လိုက်မေးမိသည်။ ။

မနက်က ဆေးရုံမှာ မွေးတော့မယ့်အတိုင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ဗိုက်နာကျန်ခဲ့သူက မမသစ်ခွ ...

မွေးတော့ ပိတောက် ...

ပိတောက်က ဗိုက်နာလို့ ဆေးရုံ ရောက်လာကြတာချင်း တူပေမယ့် ဆေးရုံရောက်တယ်ဆို အနာလည်း ပျောက်သွားပါသတဲ့။ ။

ခုတော့ ...

“ပိတောက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးမွေးတာ မိန်းကလေး၊ မျက်တောင်ကြီးတွေ အရှည်ကြီးတွေပဲ၊ ကလေးက အရမ်းလှတာ”

ငယ်သူပီပီ ကိုယ့်အစ်မမွေးတာ မဟုတ်တော့ ဆရာမက ချီးမွမ်းပေမယ့် သီတာ ရွှင်လန်းမသွားခဲ့ပါ။

မွေးဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟု ကြားကောင်းအောင် ပြော၍ လိုက်မလာခဲ့သော ခေတ်စန်းယဉ်တို့ တာဝန်ငြိမ်းလျက် ...

သီတာပဲ ပိတောက်အတွက် ဟိုပြေးရ ဒီပြေးရနှင့် ဖတ်ဖတ်မောသွား
သည်။ ။

မွေးလူနာအတွက် ငွေသုံးထောင်က ဘာမှ လုပ်မရပါ။

မမသစ်ခွအတွက် စီစဉ်လာသော စားစရာနဲ့ ငွေတွေပါ ပိတောက်အ
တွက် ဖြစ်ကုန်၏။

ပြီးမှ ပဲ ပြန်တောင်း ရတော့မှာ ပဲဟု တွေးကာ သီတာ စိုက်သုံးခဲ့ရသ
ည်။ ။

နောက် သုံးနာရီကြာမှာ သစ်ခွမွေးတော့ ယောက်ျားလေး ... ကလေး
နှစ်ယောက်လုံး ကြားမှာ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေသူက သီတာတစ်ယောက်
ပဲ ရှိလျက် ...

ချောချောလှလှ၊ ဖွေးဖွေးစင်စင်လေးတွေ ဖြစ်ကြသော ကလေးနှစ်
ယောက်ရဲ့ ဘေးမှာ ချစ်ခင်ယုယမည့်သူ ရှားပါးလှစွာ။

* * *

အခန်း (၃)

“ဟော ... လာ လာ ပိတောက်၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ တော်တော်ကို ပိန်သွားတာပဲ”

ပိတောက်က ကလေးကိုပွေ့လျက် သစ်ခွရဲ့ အိပ်ရာဘေးမှာ ဝင်၍ ထိုင်သည်။ ။

ပြီးတော့ ပုခက်လေးထဲက ကလေးကို ငုံ့ကြည့်၏။

“ပိန်သွားဆို မွေးပြီးကတည်းက မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ မူးတတ်နေတာ၊ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိပါဘူး သစ်ခွရယ်၊ ညညလည်း အိပ်လို့ မပျော်ဘူး၊ ကိုယ်ဝန်ရှိကာစကလို စားသောက်ပြီး အန်ချင်နေတာကလည်း အခံရခက်ပါ”

“အစာအိမ်များ လား ပိတောက်ရယ်”

“မသိပါဘူးဟာ၊ အိပ်လို့ မပျော်၊ စားလို့ မဝင်နဲ့ ၊ ကလေးက နို့ဆွဲတော့ ဘယ်လိုလုပ် ဝနိုင်ပါ့မလဲ”

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးဟယ်၊ ငါတို့ ကလေးတွေမှာ ချစ်ခင်ယုယမယ့်သူ ငါတို့ ပဲရှိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ပိတောက်က ကလေးကို ငုံ့ကြည့်နေဆဲမှ ...

“နင့်သားလေးလည်း ချောတာပဲနော်၊ မျက်ခုံးကြီးကလည်း တန်းနက်နေတာပဲ၊ နှာတံကဆို တင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ”

“နင့်သမီးကလည်း မလှလို့ လား၊ လူမမြင်ရသေးဘူး၊ မျက်တောင်ကြီးတွေ အရင်မြင်ရတယ်၊ မျက်နှာ သွယ်သွယ်လေးနဲ့ ”

ပိတောက်က အားနည်းစွာပြုံး၍

“ငါတို့ တွေ့နော် ... လူကြီးချင်းကလည်း နာမည်ချင်း လာဆင်နေတယ်၊ ပိတောက်နဲ့ သစ်ခွတဲ့ ၊ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ နှစ်ကလည်း အတူတူပဲ၊ လင်ကံ မကောင်းကြတာချင်းလည်း တူတယ်၊ နင့်ယောက်ျားက နောက်မိန်းမ ယူသွားတယ်၊ ငါ့ယောက်ျားက မောင်ခိုမှုနဲ့ ထောင်ထဲမှာ ၊ နင့်ယောက်ျားကြောင့် နင့်အမေက ဒီကလေးကို မုန်းနေတယ်၊ ငါ့ယောက်ျားကလည်း ဒီကလေးကိုယ်ဝန်ရမှ သူ့သား ထောင်ထဲ ရောက်ရတယ်ဆိုပြီး ကလေးကို အသံတောင် မကြားချင်ဘူးတဲ့ ၊ ငါ့မှာ ကလေးငိုရင် ကလေးပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး နောက်ဖေး ဝင်ပြေးရတဲ့ အထိပါပဲ သစ်ခွရယ်”

“ငါ့သားလေးလည်း ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ အမေဆိုတော့ နင့်လောက်မဆိုးပါဘူး၊ သိတာကလည်း သူတူကို ချစ်တယ်”

“ငါက ပိုကံဆိုးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့သမီးလေးက ငါ့ရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာပဲ၊ သမီးလေးကို ငါ နာမည်ပေးပြီးပြီ သိလား၊ အခု အဲဒါ လာပြောတာ”

“ဟုတ်လား၊ ပြောပါဦး ... ဘာတဲ့ လဲ၊ ငါတို့ မိန်းကလေးချင်း၊ ယောက်ျားလေးချင်း မွေးလိုက်ရင် ကောင်းမှာ နော်၊ နာမည် ဆင်တူကလေးတွေ ပေးလို့ ရအောင်၊ ခုတော့ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်နေတယ်”

ပိတောက်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သမီးလေးက တနင်္ဂနွေ သမီးလေးလေ၊ ပြီးတော့ ခံစားချက်နဲ့ ငါ့သမီးလေးကို “အဖိုးထိုက်”လို့ နာမည်ပေးလိုက်မယ်”

“အဖိုးထိုက်”

“အင်း ...”

“တစ်မျိုးကြီးလိုပဲ”

“ငါကြိုက်တယ်၊ သမီးလေးက ငါ့ဘဝရဲ့ ရတနာပဲ”

သစ်ခွက လှစ်ခနဲပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် သားဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“တနင်္ဂနွေချင်း အတူတူပဲဟ ... တစ်ရက်တည်းမှာ မွေးကြတာပဲဥစ္စာ၊ နင့်သမီးက “အဖိုးထိုက်”ဆိုရင် ငါ့သားက“အဖိုးတန်” ပေါ့”

“ဟယ် ... အဖိုးတန်”

“အင်းလေ”

“နင့်စိတ်ကူး ကောင်းလှချေလား သစ်ခွရယ်၊ ငါ့မှာ ဖြင့် သမီးနာမည်ကို ရွေးလိုက်ရတာ တစ်လပဲ ပြည့်တော့မယ်၊ နင်ကတော့ ကောက်ခါငင်ခါ ရသွားတာပဲ”

“အဲဒါ နင့်နာမည်ကြောင့်ပါဟာ၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ “အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်” လေ”

“သိပ်ကောင်းတယ်”

ပိတောက်က အိပ်ပျော်နေသည့် ကလေးကို သစ်ခွရဲ့ ပုခက်ကလေး

ထဲ ဘေးမှာ ကပ်၍ ကလေးနှစ်ယောက် ယှဉ်သိပ်ကာ သူကမူ သစ်ခွနံ ဘေးမှာ ခွေခွေလေး လှဲလိုက်သည်။ ။

“နေမကောင်းဘူး သစ်ခွရယ်၊ ထိုင်နေရတာတောင် မောနေသလိုပဲ၊ ငါလေ တကယ်လို့ များ သမီးလေး အရွယ်မရောက်ခင် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားခဲ့ရင် နင် ငါ့သမီးလေးကို ခေါ်မွေးပေးပါဟယ်”

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ ပိတောက်ရယ်၊ ပြောကြကြေးဆို ငါ့မှာ လည်း သွေးတိုးရှိတာပဲ၊ ကလေးမွေးတုန်းကများ ... အမေဆိုတာ ငွေတွေကုန်လိုက်တာ သောက်သောက်လဲပဲ၊ ငါကတော့ စိတ်ကိုတင်း ထားတာ၊ ကိုယ့်သားသမီးမှာ ကိုယ်ပဲ ချစ်မယ့်သူရှိတာ ကလေးတွေဘဝ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့ ငါ ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး”

ပိတောက်က ကလေးနှစ်ယောက် အိပ်မောကျနေသည် ကို ငေးကြည့်ကာ

“ငါကတော့ မဟန်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ယောက္ခမက ငြူစူ၊ ယောက်မက ဆောင့်အောင့်စောင်းချိတ်၊ အစ်ကို ထောင်ကျနေတော့ ငါ့မှာ အားကိုးမဲ့သလိုဖြစ်ပြီး ငါ့သမီးလေးကို ငါ သိပ်သနားတာပဲ၊ သူ့ခမျာ ဘာမှ သိရှာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါလေ အဲဒီလို စိတ်ဆင်းရဲရတာ တွေကို ခံစားနိုင်တော့မယ် မထင်ဘူး”

“လောကဓံလို့ ပဲ မှတ်ပါ ပိတောက်ရယ်၊ နင်က ယောက္ခမက ရက်စက်တာပါ၊ ငါ့မှာ အမေအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးက ရက်စက်နေတာ၊ ငါ အစက သူ့မြေးမျက်နှာမြင်ရင် အမေ ဒေါသပြေသွားမှာ ပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခုတော့ ဘယ်မှာ ဟုတ်လို့ လဲ၊ ဒီနေ့ထိ မြေးကို အနီးတစ်ချက် လှန်ကြည့်ဖော် မရဘူး”

“အေးလေ ... ငါတို့ နှစ်ယောက်က ကံတူ အကျိုးပေးတွေပါ၊ ဒါပေမဲ့

ကလေးတွေကိုတော့ ငါတို့လို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း အနာဂတ်ကိုဆောင်ပြီး နာမည်လှလှလေး ပေးထားတာ၊ သစ်ခွ ...”

“ဟင်”

“ငါတို့ ညီစေနေနော်”

“တစ်ယောက်မရှိတဲ့ အခါ တစ်ယောက်က ကလေးနှစ်ယောက်လုံး မွေးရမယ်”

“အေးပါ”

ပိတောက်တစ်ယောက် စိတ်ချသွား၍ ထင်သည်။ ။

အဖိုးထိုက်လေး တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ။ သစ်ခွ ကတိမတည်နိုင်ခဲ့ပါ။

သူမမှာ လည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို အမေလုပ်သူက မကြည်ဖြူ၍ ထိုးထိုးကြိတ်ကြိတ် မွေးခဲ့ရတာ ဖြစ်သည့်အပြင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကလေးကို သူ့ဘွားအေ၊ အဒေါ်တွေဆီက ကိုယ်က ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ တောင်းယူလို့ သင့်မလား။

အခက်အခဲ အကြောင်းကြောင်း တွေကြောင့် သစ်ခွ “အဖိုးထိုက်” လေးကို နို့ပြေးတိုက်လိုက် ...

ပြီးတော့ ပြန်ပြေးလာ ...

ငိုသံကြားတိုင်း ပြေးကြည့် ...

ကိုယ်အားတဲ့ အခါ ခေါ်ထိန်း။

အနားမှာ ခေါ်မမွေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူမလည်း ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ပါသည်။ ။

သို့သော် ကံမကောင်းခဲ့သော နှစ်ယောက်သည် အစစအရာရာ တူညီ
နေကြလျက် ...

နောက်နှစ်နှစ်ကြာသောအခါ သစ်ခွ သွေးတိုးရောဂါနှင့် ရုတ်တရက်
ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ ။

မိဘမဲ့သွားခဲ့ကြသော လူမမယ် ကလေးလေးနှစ်ယောက်၏ ကံကြ
မ္မာသည် အလူးလူး အလိမ့်လိမ့် ကြီးပြင်းခဲ့ကြရင်း ...

* * *